

„Amit Mariana ír, az színarany... igazi ajándék minden romantikusregény-olvasónak világszerte.”

– Ali Hazelwood, bestsellerszerző

THE THINGS WE amit az ember öntöz... WATER

*fine
selection*

M A R I A N A Z A P A T A

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MARIANA ZAPATA

THE
THINGS
WE
amit az ember öntöz...
WATER

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Szerelmemnek, szívemnek-lelkemnek,
legeslegjobb barátomnak,
Kainak.
Örökre te vagy a legszebb szerelmes történet,
amiben valaha részem lesz.*

*Jóllehet a Meteorok Éjszakájáról szóló feljegyzések a földrajzi
elhelyezkedéstől függően eltérőek, két állítás vitathatatlan:
teliholdkor történt, és a világ többé nem volt a régi.*

ELSŐ FEJEZET

MÉG SEM LEPŐDTEM AZON, hogy megkukultak. Amit az imént mondtam, úgy hangzott, mintha képzelődtem volna – vagy épp egy fantasyregény részlete lenne.

De ez nem egy tündérmese volt. Nem is legenda, sőt, még csak nem is egy listavezető regény filmváltozata.

Hanem a valóság.

Az én valóságom.

Úgyhogy nem igazán lepett meg, hogy a két legjobb barátom szája tátva maradt.

– Ezt magyarázd el újra! – mondták csaknem egyszerre, kissé közelebb hajolva.

Az egyetlen különbség az volt, hogy Sienna odatette a mondat végére, hogy „Nina”, Matti meg nem.

Már *majdnem* elkezdtem ugratni őket azzal, hogy ők is az a fajta házaspár lettek. Az egy dolog, hogy befejezik egymás mondatait, de hogy szinte ugyanazokat a szavakat használják, és majdnem egyforma arckifejezéssel? Legszívesebben egyszerre szekáltam és szorítottam volna nagy medveölelésbe őket.

De erre most nem volt idő. Később még ugrathatom őket.

Először muszáj megértetnem velük. Szükségem volt a segítségükre. Nekem és *nekünk*.

Az az igazság, hogy nem ők tehettek arról, hogy ilyen nehezen fogják fel, amit az előbb elmondtam nekik. Még *nekem* is nehéz volt elfogadni mindazt, ami az elmúlt hónapban történt, pedig én a saját szememmel láttam. Benne *éltem*. Egyikünknek sem jelentettek újdonságot a hihetetlen események, de ez túlment minden határon.

Lehajtottam a fejemet, és rápillantottam az ölemben szuszogó kis testre, mintha nem tettem volna így legalább tízezerszer az elmúlt pár évben – nagyon nagyrészt az elmúlt néhány hétben –, és tízezer-egyedjére is végignéztem Artúron. Elmosolyodtam annak ellenére, hogy mostanában a bizonytalanság és a pánik szélén éltem. Ő mindig felvidított. De komolyan, képtelenség, hogy az ember ne legyen boldog, amikor a világ legcukibb jószága úgy horkol az ölemben, mint régen az apukám a hintaszékében vacsora után.

Artúr esetében a cukiság komoly meló volt; valósággal teljes munkaidős állás.

Okosabbnak tűnt, ha egyszerűen megmutatom, miért jöttünk, helyett, hogy megint szavakkal próbálnám elmagyarázni.

Végére is az egész helyzet félig csoda, félig a *Farkasbőrben*, *A Gyűrűk Ura* és az *Ősi idegenek* egybegyúrva. Attól függ, hogy nézi az ember és mit hisz el. De ez sem volt olyan fontos. Előbb látniuk kellett a teljes képet.

Esetünkben azt mondhatnánk, a kiskutyaméretű képet.

Visszahajtottam a takarót, amibe bebugyoláltam Artúrt – hogy elrejtsem, nem pedig mert fázott –, és úgy fordítottam a karomat, hogy Matti és Sienna jobban láthassa azt a fekete szőrgombócot, ami nem csak egyszer, de már kétszer is fenekestül felfordította az életemet. Nem haragudtam érte. Kicsit sok volt nekem a dolog, és jobban megijedtem, mint szerettem volna, de dühös nem lettem.

Néhány ismerőssémmel ellentétben én nem hittem abban, hogy a Sors dolgozik a háttérben: cigarettán pőfékelve tervezi az emberek életét, mielőtt még világra jönnének. Először is, ez túl sok meló a bolygó nyolcmilliárd lakosával. Második indokom nincs is, mert az első pont elég.

De néha történnek olyan dolgok, amiknek az adott pillanatban semmi értelme, végül mégis jól sülnek el. Lehet, hogy az ember sír miattuk, mielőtt meglátná bennük a jót, de ez az utólagos bölcsesség.

Rájöttem, hogy a világban rengeteg olyasmi van, amit nem lehet könnyedén megmagyarázni, de attól még nem lesznek kevésbé valóságosak.

Mint például az a számtalan lény, aki jelenleg a világon él.

Vagy mint mindenki ebben a szobában, ha pontosabbak akarunk lenni, és főleg mint ez a hozzám simuló apró test, aki miatt itt vagyok.

Most, hogy nem fedte Artúr testének nagy részét a takaró, első pillantásra rövid szőrű fekete kutyanak látszott, hosszú fülei pedig arra utaltak, hogy van benne vadászkutyavér is. De amikor lassacskán lehúztam róla a takarót, eltűnt a rókához illően dús szőrű farka.

És vele együtt az egész kutyakomédia főszereplője is.

A pillanat megérdemelt volna némi éljenzést, ha a helyzet nem lett volna ennyire borzasztó.

– A farka végén van egy lángocska – magyaráztam nekik, mintha nem látnák a saját szemükkel is.

A két árulkodó jel közül ez volt az egyik Artúr testén, ami nyilvánvalóan elárulta, hogy nem kölyök Columbo-kutya vagy vadászkutya, vagy bármiféle házi kedvenc – nem mintha valaha az lett volna, csak eddig nem volt ennyire szembeötlő. Ha az embernek nincs kiváló szimata vagy nem érzékeny a varázslatra, akkor könnyen másnak nézheti.

Hat héttel ezelőtt Artúr farkincája egyszerűen dús volt, és a szeme ragyogó barna. Mi tudtuk, hogy nem az, aminek látszott – Matti és Sienna kiszagolta, és én is megéreztem –, de mostanra szembeszökővé vált, és a pillantását még nem is látták. Egyetlen éjszaka leforgása alatt egy hihető, fekete, keverék kiskutyából, akiben ott bujkál a varázslat, valami teljesen mássá vált. Valami tagadhatatlanná.

Sajnos a Matti sötétbarna pillantásában csillogó döbbenet, Sienna még jobban elnyíló szája és a béna magyarázatom után egyértelművé vált, hogy a reményem, hogy Artúr kábé normális legyen, végképp szertefoszlott.

Merthogy a kábé normális volt a legtöbb, amit kérhettem.

Az összes ujjamat szorítottam kezemen-lábamon, annyira bíztam benne, hogy azt mondják, Artúr vérfarkas. Bármiféle mitológiai lény tökéletes lett volna, még egy kerberosz is. Rengeteg történet szól róluk. De az első választásom, már ha választhatnék, a vérfarkas lett volna. A farkas a történelem egyik leginkább tisztelt állata.

Néha még az én agyam se tudta feldolgozni, hogy miféle univerzumban is élünk, ahol az élet sokkal könnyebb lenne, ha Artúr egy vérfarkas.

Még csak el se tudtam képzelni, hogy ezt elmagyarázzam valaki olyannak, aki nem tudja az igazságot arról, hogy miféle lények szaladgálnak fényes nappal a világban. Az emberek még a hozzájuk teljesen hasonlókat is csak alig bírják elviselni. Ha valaki elmondaná nekik, hogy a varázslat több ezer évvel ezelőtt csapódott be a Földbe, és az egész mitológia és néphagyomány, amit leírtak, a *valóságon* alapult, hát attól szinte bárki agyvérzést kapna.

Számtalan film és történet íródott – szépirodalmi és tényirodalmi, ha beleszámítjuk a mitológiáról szóló történelemkönyveket is – az alakváltó emberekről. Néhány történet a farkas alakváltókról a Babilóniai Birodalom idejére nyúlik vissza. Szinte biztos vagyok benne, hogy minden kontinens kultúrájában fellelhetőek. Emlékszem, egyszer végigültem egy előadást az aztékok történelméről, és alig bírtam ki röhögés nélkül, ahogy a prof folyton magyarázta a szimbolizmust amögött, hogy az azték harcosok közül sokan naguálok, azaz alakváltók voltak.

Tinédzserkoromban volt egy időszakom, amikor elolvastam minden farkasemberes romantikus regényt, amit csak találtam, és *én* tudtam, mi az igazság. Az átlagember nem tudja, hogy nem csak egyféle van belőlük. Kapásból tudnék mondani egy csomót. Van az amaroak törzs, a hatalmas farkasok, az ő őseikről az inuitok történetei szólnak. Van a vASFarkas a balti mesékből. Valaki egyszer azt mondta, hogy azt rebesgetik, a skandináv mitológiából ismert Fenrirnek még mindig megvan a szent vérvonala. A legtöbben azok közül, akiket én ismerek,

mexikói farkasoktól származnak, és az őseiket a mezoamerikai mítoszokig tudják visszavezetni.

Könnyű visszanézve azt gondolni, hogy az összes ókori civilizáció egyszerűen csak fogta magát, és az élénk képzelete segítségével úgy magyarázta az aszályokat és a szörnyű viharokat, mint a jó vagy a rettenetes képességekkel bíró lények munkálkodását. De van, aki tudja az igazat.

A hajdaniak nem csak kitalálták az egészet.

Az a helyzet, hogy ebben a világban, ahol a mitológiai lények nem is annyira képzeletbeliek, olyasvalakinek lenni, aki emberből farkassá tud változni és vissza – igazából csak rajtuk áll a dolog, és a méretük csak attól függ, mit örökölték –, egészen elfogadott dolog azok számára, akik tudják, hogy a varázslat az egész világot és a lakóit is átjárta hosszú idővel ezelőtt. Ők a varázslények.

De ha van valaki, aki tudta, hogy ez nem annyira lazán elfogadott dolog, akkor az én vagyok.

– Nina – súgta a nevemet Matti. Úgy nézett ki, mint aki alig emlékszik, hogyan kell lélegezni. A szeme nagyobbra nyílt, mint eddig valaha, pedig jó párszor kerültünk együtt bajba gyerekkorunkban, úgyhogy láttam már kikerekedett szemmel. – Hogy a *faszban* van az, hogy lángcsóva van a farkán, de a takarója mégsem kapott lángra?

Felhorkantam az elmeháborodott hangnem hallatán. Hát nem pont ez a francos kérdés?

– Valahol azt reméltem, hogy ti ketten esetleg tudjátok – feleltem apró vállrándítással, nehogy felébresszem az én kis gombócomat. – A lángcsóva pedig varázserejű. Csak akkor perzsel meg dolgokat, amikor Artúr fél vagy dühös. Jó, mi?

Matti nem felelt, innen tudtam, hogy kiakadt: neki mindig van mondanivalója. Úgy éreztem, talán nem is hallott engem. Az egy dolog, ha az ember olyan pasival fut össze az utcán, akiből csak úgy árad a varázslat, mert a sejtjeiben hordozza, de a világ szemében ő egy szokványos, magas pasas. De azt az ember érzi – vagy kiszagolja – hogy igazából nem az.

Azonban ez *itt* más. Valamennyire sejtettem már ezt az első pillanattól fogva, amióta Artúr belépett az életembe. Most pedig? Mindenképpen jobban értem, hogy mennyire különleges is ő.

Olyannyira különleges, hogy valaki megpróbált ártani nekem, hogy elrabolhassa a vörös szemű kiskutyát, akinek kék lánggal ég a farka vége.

Nem egyszer, *kétszer*.

De ezt még egy kicsit megtartom magamnak a barátaim előtt. Először más dolgokon kell átrágnunk magunkat. Nem hiányzott, hogy Matti vagy Sienna figyelme elterelődjön, hiszen a múltat úgysem lehet megváltoztatni.

A szabad kezemmel, amelyikkel nem szorítottam magamhoz az álmos kis testet, megcsíptem a kék lángot, hogy megmutassam nekik. Úgy álmélkodtak, mint a gyerekek karácsonykor. Először én is arra számítottam, hogy megéget. De nem ez történt, szerencsére. Másikülönben semmit sem tudtam volna elvégezni Artúr körül.

– Nem fáj? – kérdezte Sienna azon a hangon, amit egészen biztosan csak akkor hallottam tőle, amikor megismerkedett Mattivel. Mint akit megbabonáztak.

Veled érzek, Sienna, gondoltam magamban. Vannak mágikus lények – olyanok, akik az őseiket egészen a régi időkig tudják visszavezetni, és akik, ha akartak, úgy néztek ki és úgy viselkedtek, mint a normális emberek – és vannak olyan varázslények, akik kiskutyának látszanak. Hogy egészen pontos legyek: nagyon cuki kiskutyának, nagy, ártatlan szemekkel és selymesen puha bundával.

– Nem fáj – csippentettem meg újra a lángot, hogy bebizonyítsam.

Nagy, sápadtzöld szeme hol Artúrra, hol rám pillantott. Most jutott a legközelebb ahhoz, hogy ne találjon szavakat, ami nagy dolog, mert ő se az a hallgató típus. Részben ez is volt az oka annak, hogy összebarátkoztunk kamaszkorunkban, és aztán ilyen sokáig jó barátok tudtunk maradni. Sosem okozott gondot, hogy beszélgessünk.

Egészen mostanáig.

De azt hiszem, ezért vállalom a felelősséget. Egy kicsit átvertem őket azzal, hogy így rájuk törtem. Nem sok dolgot titkoltam előlük, de ezt egészen idáig igen, mivel az idő nagy részében, amíg ezek a dolgok történtek, ők Európában voltak. Én pedig nem akartam elrontani a nyaralásukat.

– Én ezt nem értem – suttogta végül, még mindig döbbsen.

Beharaptam a szám belsejét, és alaposan megnéztem fekete haját és a bőrét, ami szinte tejszerűen fehér maradt, bármennyi napfény érte is. Sienna maga úgy szokta mondani, hogy nem épp klasszikus szépség, de ő a legcsinibb. Kerek és rózsás arca mögött rejtve maradt a tény, hogy a fogai időnként igencsak élesek, és a személyisége állandóan ultravédelmes. Egy órával ezelőtt testreszabott piros blúzban és kosztümnadrágban nyitott ajtót, a haja elegáns kontyban, de mostanra lecserélte az öltözkét egy pulcsira és egy pizsamaalsóra, és komoly összegben fogadtam volna le, hogy a férje komódjából szedte elő. Ebben a verziójában ismertem őt a legjobban, de a kifinomult Siennát ugyanannyira szerettem, mint a macinacisat.

Ő pedig annak ellenére kedvelt engem, hogy a ruhatáram 95 százaléka olyan pólókból állt, amiket különböző városokból szedtem össze, ahová Artúrral ellátogattunk, és mindig farmert vagy farmer rövidgatyát viseltem hozzájuk. A három darab szép felsőmet Siennától kaptam használtan. Mattival egyetértettek abban, hogy „cuki dolog”, hogy összesen négy pár csukám van: egy túrabakancs, egy bézs tornacipő, ami mindenhez megy – és ha nem, hát nem az én bajom –, egy Crocs papucs, és egy pár szandál.

Ezután Mattire pillantottam, akit én Siennánál egy évtizeddel korábban ismertem, mivel hároméves korunkban szomszédok lettünk. Végignéztam a barna haján, ami egy időben olyan hosszú volt, hogy lófarokban hordta, de aztán lett egy „igazi munkája”, ahogy ő mondta, és muszáj volt komoly, rövid frizurára váltania. A bőre kellemesen napbarnított volt, és a vonásai, amiket végignézhettem, ahogy kisfiúból harminckét éves férfivé érik, kiéledtek, magas arccsonttal és

határozott állal. Ráadásul ez idő alatt magára szedett vagy kilencven kilót. És szert tett bajuszra is, amióta legutóbb láttam. Szívesen cukkoltam volna vele, de igazából valahogy jól állt neki. Lehet, hogy most már ért a ruhákhoz, de a szeméből nem tűnt el a csillogás: ez tisztán elárulta, hogy a huncut kis rohadék még mindig ott él benne.

Annyira szép pár voltak! Nagyszerű barátok. A szüleimen kívül ők voltak a két legjobb ember, akit ismertem.

Első pillantásra soha senki nem gondolná, hogy régi varázsvonalból származnak, aminek köszönhetően népmesei alakká tudnak változni: farkassá, vagy vérfarkassá, ahogy néhányan szeretik nevezni magukat. Vértfarkas alatt pedig az igazit értem, a hatalmas farkast, nem pedig azt a hibrid, két lábon járó szörnyet, ami a legtöbb filmben szerepel.

A „normális”, azaz varázslat nélkül született emberek számára – hiszen a legtöbben ezt a szót használják magyarázatul, hogy egyeseknek miért van olyan képességük, amitől mesebeli lénnyé változnak – Matti és Sienna nem nézett ki szokatlanul, hacsak azt nem vesszük annak, hogy mindketten magasabbak voltak, mint ami a legtöbb kultúrában szokványos. De akiknek érzékeny a szimatuk vagy az érzéseik – mint nekem –, akik varázsterhes vérvonalból születtek, azok egyszerűen tudták, hogy van még bennük valami. Van, aki az „áldott” szót használta, ha az őseikre célzott.

Mintha könnyű lenne másmilyennek lenni és egész életünk alatt hazugságra kényszerülni.

Nem az. Egy titok az teher, mindegy, hogy mekkora. Lehet, hogy van, akinek *könnyebb*, de sosem *könnyű*.

– Sosem éget meg semmit, amikor Artúr nyugodt – magyaráztam tovább a kicsikém farkát. – Eleinte felgyújtott ezt-azt, de már majdnem két hete nem volt balesetünk. – Az jutott eszembe, hogy ha nagyon erősen koncentrálok, még mindig érzem az égett haj szagát. Erről meg előbukkant bennem az a régi emlék, amikor Mattival tábortüzet akartunk gyújtani tizenegy éves korunkban, mert a családjaink nem akartak elvinni minket kempingezni. Szörnyű nagy bajba kerültünk

miatta, főleg, amikor a szüleink meglátták, mi lett a szemöldökünkkel. Mattinek a jobb oldalon nem is nőtt vissza többé ugyanolyanra.

– Amikor azt mondtad, hogy meg akarsz mutatni nekünk valamit, azt hittem, varrattál magadra egy tetkót vagy vettél egy új lakókocsit, Nina – ismerte el Sienna, miközben Artúr lángját bámulta.

Nos, nem igazán *kívántam*, hogy bárcsak ez lenne a helyzet, de piszkosul megkönnyítené az életet ahhoz képest, ahogy mostanában állt a dolog.

Meg veszélytelenebb is lenne úgy.

A fájós nyakam némán egyetértett, én pedig horkantottam egyet, és kényelmesebben helyezkedtem el a kanapén a nappalijukban. Ahhoz képest, hogy egy pirinyó vidéki városkában ismertem meg őket, most Chicagóban éltek. Egy lakásban. A tizedik emeleten.

Esküszöm, ők voltak a legkevésbé farkasos vérfarkasok, akikkel valaha találkoztam. De ez is volt az egyik fő oka annak, hogy végül egy pár lettek – így éltek az ő kis kétszemélyes falkájukban, amelynek Artúr és én is tiszteletbeli tagjai voltunk alapértelmezetten.

Megnyomtam a kis gombot, ami egyben tartotta a nyakörvét, és figyeltem, ahogy mindketten nagy levegőt vesznek.

Egyikük arcán sem látszott nyoma felismerésnek, viszont annál inkább kiült rájuk a meglepetés. Visszakapcsoltam a csatot. Ki van zárva, hogy így hagyjam.

– Hogyan? – hajolt kicsit előrébb Sienna – Felébredtél, és ő... – Felemelte és leengedte a kezét.

– Nem tudom, hogyan – feleltem őszintén egy újabb vállrándítással. – Lefeküdtünk aludni, és másnap reggel a mellkasomon volt, a feje pont itt, és rám nézett. Vörös volt a szeme, aztán csóválni kezdte a farkát, és az egész fenéke lángolt. – Próbáltam eloltani vízzel, homokkal és porral, de nem történt semmi. Tiszta mázli, hogy a lakókocsi-parkoló lényegében üres volt, és hogy nem kezdtem sikoltozni, mint akkor, amikor egy patkányt hurcolt be a lakókocsiba. – De nem tűnt el. Amikor ez történt, Artúr megijedt, ettől megváltozott a lángcsóva,

és még ragyogóbb lett. – Na, ekkor borított lángba ezt-azt. Az ujjaimon teszteltem először.

A hajam egy része meg a kedvenc pulcsim pedig nyugodjék békében.

Aztán volt még párszor, hogy más miatt ijedt meg, de ezt az apróságot majd később mesélem el nekik. Előbb a nagy dolgokra kell összpontosítanunk.

– Nagyon reméltem, hogy van egy kicsi vérfarkas a DNS-ében, de mivel mindketten úgy néztek Artúrra, mintha földönkívüli lenne, nem így állunk, igaz? – folytattam, és egy kicsit még mindig kapaszkodtam a reménybe.

Rám meredtek.

Mattinek és Siennának tudnia kellett volna Artúrról, természetesen. Csak azt hittük, hogy Artúr még túl kicsi ahhoz, hogy észrevehető jegyeket mutasson, mint minden mitológiai lény. Ők mindketten ötévesen fedezték fel a képességüket, hogy normál kisgyerekből kisfarkassá tudnak változni. Másrészről viszont az én jellegzetességem... varázserőm, nevezzük akárminek... kamaszkoromig nem bukkant fel. De ez olyan, mintha a marhaszeletet a csirkemellhez hasonlítanánk. Mindkettő fehérjeforrás, de egyáltalán nem egyforma.

De végül pontosan ez történt. Artúr valódi természete *nagyon is* megmutatkozott, legalábbis ami a szemét és a farkát illeti, pont a *második* születésnapja után. Pár nappal utána, hogy pontos legyek. Csak-hogy a változásai nem vérfarkas jellegűek voltak. Viszont az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a barátaim élete és az enyém is úgy indult, mint a rendes emberbabáké.

De az én kis gombóckámé nem.

– Jó, jó, *tudom, hogy mondtátok, hogy nem az*, de attól én még reménykedtem benne – dűnnyögtem. Derűlátó voltam, és ők ezt tudták is. Én vagyok az, aki még mindig reménykedik, hogy a kedvenc fiúzenekarom újra összeáll, és a McDonald's visszahozza a McRibet. – Azt gondoltam, hátha mind tévedünk, és Artúr valamiféle hibrid vérfarkas.

Ahogy Matti az orrán át röhögött fel erre...

– Vérturkó-hibrid? – Lesajnálóan nézett.

Semmi szükség arra, hogy hülyének nézzen.

– Tizenhárom éves korodig hittél a Mikulásban! – emlékeztettem.

– Talán nem te vagy a legmegfelelőbb ember, hogy kinevess, amiért álmodozom. Furább dolgok is történtek már.

Matti rám meredt, Sienna kuncogott egyet. Már hallotta ezt a sztorit, hogy két évig hazudnom kellett Mattinek, miután én már rájöttem az igazságra a jó öreg Mikulásról.

– Nem is. Megint nézed az *Underworld*-öt? – korholt.

– Talán igen, de csak mert nyomokat keresek.

Ami igaz, az igaz. Rég tudtam, hogy a filmekben a néprajzi részt teljesen elrontották, és ki van zárva, hogy dolgozott volna rajtuk olyan, aki közülük való, mert annyira mellényúltak. De kétségbe voltam esve, aludni se tudtam, és a cselekmény elszórakoztatott. Semmit sem bántam meg.

Amint lepillantottam az ölemben továbbra is szundikáló kiskutyára, eszembe jutott, miért is van ez így. Nem hittem, hogy végigaludta volna a felfelé vezető utat Matti és Sienna lakásába. Azt sem hittem, hogy *még mindig* alszik. Szerette őket. Semmi oka arra, hogy ennyire ki legyen merülve, de a csontjaimban éreztem, hogy van itt valami. Valami, aminek semmi köze ahhoz, hogy Artúr beteg lenne.

A kutyus csupa ideg, és én magamat okoltam ezért.

– Nem tudom, mit tegyek – mondtam nekik: a gyerekkori és a kamaszkori legjobb barátomnak. – Rengeteget kutattam már, és még mindig nem tudom, mi is ő. De már nem tudom elrejtetni nappal vagy éjszaka. Túlságosan egyértelmű, hogy másmilyen. – És pontosan ezért kerültem ebbe a rettentő, kiútalan helyzetbe. És pontosan ezért fontolgatom azt a lépést, amit fontolgatok éppen.

Amiért idejöttem.

Az arcukról lerítt, hogy pontosan mi a véleményük arról, hogy eddig nem szóltam nekik Artúr változásáról, és biztosan tudtam, hogy később majd jól lehordanak ezért, ami jogos is. De előbb muszáj eloltni a tüzet, és csak azután törni a fejünket azon, hogy mi is okozta.

Ahogy én olvastam az ő arcukból, úgy ők is az enyémből. Rádásul ki tudták szimatolni az érzéseimet. Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor tudtam bármit is eltitkolni előlük ez idáig. Az egyetlen ok, amiért most ilyen sokáig sikerült, az az, hogy nem találkoztunk személyesen, és telefonon sem beszéltünk, amióta elmentek az utazásukra.

De most visszatértek, nekem pedig tanács kellett. Mindkettőnknek tanács kellett. Világosan kellett látnom a helyzetünket: Artúr és én nem folytathatjuk úgy tovább, ahogy eddig, és ez tény.

A szívem mélyén tudtam, hogy az az időszakunk, amikor a lakókocsimba utazgatunk, csak mi ketten, miközben én távmunkában dolgozom, véget ért.

Az elmúlt pár hétben csak gondolkodtam és gondolkodtam, aztán még tovább gondolkodtam, és próbáltam rájönni, milyen lehetőségeink vannak, és hogy a 99 százalékuk miért nem válna be. Végül erre a végső és elkeseredett lépésre szántam magam. Az egyetlen ötlet, ami eszembe jutott, és ami hosszú távon működhet.

Az életem nem volt már ugyanolyan, amióta rátaláltam erre a bűnös gombócra, és most újra megváltozik. Vagy együtt megyek vele ebbe az új valóságba, mert úgy hozzászórt az életemhez és a szívemhez, mint valami kedves kis kullancs, amitől olyan szeretetet kaptam, amittől függővé váltam, vagy... olyat teszek, amivel nem tudnék együtt élni.

Még csak választásom sincs. De először is meg akartam bizonyosodni róla, hogy nekik kettőjüknek nem jut-e az eszükbe valami, ami nekem nem. Csak a biztonság kedvéért.

– Nem tudom, mit kellene tennem, de valamit ki kell találnom – mondtam, és igyekeztem érzelemmentes hangon beszélni. – Majdnem két kilót hízott, mióta az a dolog történt a farkával. Egészen addig négykilós volt. *Most* még el tudom takarni egy takaróval, de csak alig. Mi lesz egy hónap múlva, ha így folytatja? Fél év múlva? Mekkora fog nőni? Még mi fog megváltozni rajta? – A hangom

minden mondattal egyre magasabb lett, és a végén meg kellett köszö-
rülnöm a torkomat.

Túl sok volt az ismeretlen, és nem csak Artúr volt tiszta ideg emi-
att. A telepátias képességeire még rá se tértem.

– Nem élhet a világban, hacsak nem húz egy Pinocchio-kártyát, és
változik igazi kisfiúvá. – Ez a legjobb magyarázat arra, hogy mit tud
Matti, Sienna, az összes többi hozzájuk hasonló naguál és alakváltó:
oda-vissza váltogatni a mesebeli és az emberi formájuk között.

Nagyon furcsa elképzelés, ha az ember belegondol: az egyik pil-
lanatban embernek lenni, aztán a következőben már valami teljesen
másnak, mégis teljesen tudatában lenni önmagadnak – nekem leg-
alábbis így mesélték. Valamiféle csoda ez, attól függően, hogy hogy
nézzük a dolgot.

Egyeseknek pedig, bizonyos esetben, egyfajta átok. Azoknak, akik
nem szerethető vérfarkasok. Vagy kilencfarkú rókák sok más mitoló-
giában. Vagy egyszarvúak – mindenki imádja az egyszarvúakat. Vagy
még tucatnyi más hasonló lény, akik cukik, és akiket nagyra tartanak
és tisztelnek.

De ahogy anyukám mondogatta, annak is megvan az oka, hogy ci-
vilizáció civilizáció után miért imádott bizonyos lényeket, vagy éppen
miért félt tőlük. Voltak a jók és voltak a rosszak, és voltak azok, akik
színtiszta rettegést ébresztettek a szívekben. Évszázadokon át mesélték
a róluk szóló történeteket. Az utóbbiakról igen sokat tudtam.

– Lehetséges, hogy sosem élhet a világban, nem tudom – folytat-
tam, és összevissza mindent elébük terítettem. – Az a baj, hogy nincs
olyan biztos helyem, ahol önmaga lehet, ha így marad. Nem élheti le
úgy az életét, hogy sosem mehet ki a szabadba. És mi lesz, ha több
emberre lesz szüksége maga körül, nem csak rám?

Vannak emberek és lények, akik remekül megvannak egymaguk-
ban, de sokan nem. Megvan az oka annak, hogy a vérfarkasok, az ogrék
és a kentaurok közösségekben nevelik a kicsinyeiket: a biztonság és a
családi kötelékek miatt. Valakitől vagy *valakiktől* meg kell tanulniuk,

hogyan működjenek varázslényként a modern világban. A gyerekek a legjobb körülmények között is elég gondot tudnak okozni, de adjunk hozzá egy varázskromoszómát, amittől halálra rémíthetik az emberek többségét?

Komolyan mondom, hihetetlen, hogy még ennyi idő után sem bújt ki a szög a zsákból.

A varázslényeknek sikerült rejtve maradniuk.

Gondoltam arra is, hogy visszaköltözöm abba az isten háta mögötti kisvárosba, Új-Mexikóba, ahol kiskoromban nyüzsögtek a mágikus lények. Leginkább a farkasos fajtából voltak, de volt pár ogre család is, meg néhány másmilyen, akikről sosem tudtam *biztosan* az igazságot, annyira titkolóztak.

Vagy talán ők maguk sem tudták, mik voltak. Ez a lehetőség még eszembe se jutott.

De a dolgok megváltoztak az elmúlt évtizedben, és a város már nem az, ami valaha volt. A lélekszám csökkent, amikor a boltok bezártak, és az idősök, akik összefogták a közösséget, meghaltak, majd a fiatalok elköltöztek. Matti szülei nincsenek már. Az én szüleim elmentek. Sienna családja elköltözött azután, hogy leérettségiztünk, és most Wyomingban élnek. Nem maradt ott senkink, akinek a kedvéért elviselném a hőséget. Jelen állás szerint csak még több figyelmet vonnék magunkra, ha odamennénk.

– Már attól lett pár ősz hajszálam, hogy kiengedtem Artúrt pisilni meg játszani – mondtam.

Mostanra már akkor is féltém, ha elhagytuk a lakókocsit. Patakokban ömlött rólam a víz egész végig, amíg felértünk a tizedikre a lakáshoz. Mi van, ha megcsúszok a frissen felmosott padlón, és Artúr kiesik a takaróból? És ha túlságosan arrébb mozdítom a kezemet, és valaki véletlenül meglátja a farkát? Rengetegszer hánykolódtam álmatlanul, mert az ilyen eshetőségeken rágódtam.

– Már azelőtt is őszültél – vágta rá a nagyokos, akit ismertem és szerettem, és barna pillantása az ölemben pihenő kis rejtelemre vándorolt, én pedig megérintettem a „nyakörvet”, amit a múlt héten

szereztem Artúrnak. Lényegében egy kapcsos karkötő volt, amit könnyen le- és fel tudtam neki tenni, ha kellett.

– Ez is obszidián, mint a saját karkötődön? Ezért nem éreztük a szagát? – dörzsölte meg az orrát Matti. – Egészen eddig nem is vettem észre, hogy nem érzek semmit, csak a samponját és a leheletét.

Legalább jól költöttem el a megtakarításomat. Ha Matti nem érezte meg, akkor senki más sem fogja.

– Ja – feleltem. A két incidens után annak volt a legtöbb értelme, hogy a lehető legjobban elrejtsem Artit. Utólag visszagondolva az elejétől fogva ezt kellett volna tennem, deee... az időt nem tudom visszaforgatni vagy bölcsebb döntéseket hozni, mint például másnapi kiszállítást kérni a megrendelésnél. A tűzobszidián nem olcsó dolog, és nem is könnyű ráakadni, hacsak nem rendeli az ember. – Jobb félni, mint megijedni. – Pedig ez igazából hazugság. Féltünk, és mégis megijedtünk.

De mivel nem tudom visszaforgatni az időt, és a megbánás nem segítene semmin, csak annyit tehetek, hogy jobban igyekszem. Artúrnak szüksége van rám, és sosem hagynám cserben. Többé nem.

Mindhárman a lábára bámultunk, ami most kinyújtózott a takaró alól. Egy kicsi mancs fényes, fekete bundával, sötét tappanccsal és rövid, fekete karmokkal.

Ekkor egy lángocska, alig nagyobb, mint egy öngyújtóé, megjelent a bolyhos farkinca végén, ami szintén kicsusszant a takaró alól.

Sienna úgy szívta be a levegőt, mintha megint meglepődött volna.

Matti torokhangon morgott egyet, ami nagyon jó előjelnek hangzott, és azon tűnődtem, vajon eszébe jutott-e ugyanaz a megoldás, mint nekem.

A szeme sarkából rám pillantott.

A csaj, aki a kedvenc nőnemű lényem anyukám után a Földön, kifújta a levegőt, majd hosszú, karcsú ujjaival megdörzsölte az arcát, és nem látta meg, hogy a férje engem néz.

– Őszintén mondom, Nina, nincs ötletem. – Megrázta a fejét. – Azt gondoltam, építhetnél egy házat az erdőben, de az sem lenne

biztonságos, ha nem vennél mellé ezer hektár földet. Túl nagy esély lenne arra, hogy elkapnak, és ez nem is oldaná meg azt a problémát, hogy Artúrnak falkára lehet szüksége. Ezt már megbeszéltük.

Igen, meg. Emlékszem a beszélgetésre rögtön azután, hogy rábukkantam Artira. Az is nagyon hasonlított erre, csak hogy most már van fogalmam arról, hogy mit csinálok, és hogy mire vagyok hajlandó érte.

Amikor először találkoztam vele, *valószínűleg* bármire képes lettem volna a kedvéért.

Mostanra semmi kétség sem volt bennem afelől, hogy bármit megtennék, méghozzá mosolyogva.

– Minden egyes ötletem mellé jutott vagy egy tucat ok, hogy miért nem jönne be. Képtelenség elrejtetni azt, ahogy kinéz. Minden alkalommal veszélyben lennétek, amikor utaztok. Mi van, ha lerobban a kocsid, és félre kell állnod? Mi van, ha valaki bekukkant a lakóköcsiablakon, amikor nem vagy ott? – folytatta Sienna, és elfintorodott az arca.

Nekem is *pontosan* ezek játszódtak le a fejemben. Semmi sem jó. Legalábbis nem hosszú távon.

Matti megköszönte a torkát.

– Van egy ötletem.

Egymásra pislogtunk.

Meglehet, a legrégebbi barátom más nemű, mint én, másfajta várázslény, teljesen önmaga, de a barátságunk ideje alatt oly sokszor éreztem, hogy van valami, ami összeköt bennünket. Talán egy másik életben ikertestvérek voltunk. Vagy csak testvérek. Nem tudom, de valami összekötött.

Abból az egyetlen pillantásból tudtam, hogy ugyanarra lyukadtunk ki.

– Tudod, hogy mit fogok mondani – figyelmeztetett.

Bólintottam.

– Biztos vagyok benne, hogy igen, de azért csak mondd!

Amit mondott, pont az volt, amire számítottam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– El kell menned a birtokra!

Elmosolyodtam. Nem a boldogságtól, de nem is a szomorúságtól. Két héttel ezelőtt abszolúte nem így reagáltam volna erre a megoldási javaslatra. Arra, amivel ez járt. És még kevésbé arra, amit megkövetelt. Mostanra viszont már minden tekintetben meggyőztem magam arról, hogy miért a birtok az egyetlen lehetőségünk, Artúr-nak és nekem.

Nem volt épp eszményi, és nem feltétlenül választanám, ha lenne pár millió dollárom, hogy vegyek ezer hektárnyi földet, de... be-lenyugodtam. Az élet már elég sokszor dobált meg lócitrommal, én pedig mindannyiszor elhajoltam, lebuktam, elugrottam és félreszök-kentem.

Talán itt az ideje, hogy visszadobáljak egy kicsit.

Ez az én döntésem. A jövőmről. Az életünkről.

Nagyjából világos volt számomra, mire vállalkozom, amikor megtartottam Artúrt ahelyett, hogy másra bíztam volna. Nálam senki sem tudta jobban, miféle áldozatokat kíván az, ha az ember olyan gyereket nevel, aki maga sem tudja, miféle titkokat cipel. Nem csak az volt a legkevesebb, amit tehettem, hogy visszafizetem a szívességet, amit én is kaptam. Szívesen gondoltam úgy, hogy ez a végzetem. Már ha van nekem ilyen.

– Éreztem, hogy ezt fogod mondani – ismertem be, amire elégedett, szinte önelégült vigyor jött válaszul Mattitől. Okoz némi büszkeséget, ha az ember csaknem ugyanolyan jól ismer valakit, mint önmagát. Ez harminc év barátság, kérem szépen.

– Ácsi! – szakított félbe egy intéssel Sienna. – Kinek a birtokára? Miféle birtokról beszéltek ti?

Meglepetésemben felhúzott szemöldökkel meredtem Mattire, mire felszisszent.

– Az a hely, ahol Henrival éltem pár évig, amikor anyukám meghalt – kente el a választ Matti.

Henri nevének hallatára a plafonra fordítottam a tekintetemet.

Sienna azonnal lecsapott a szóhasználatra.